

Програма вступного випробування з конкурсного предмета «Менеджмент соціокультурної діяльності» для вступників на навчання для здобуття ступеня магістра на основі РНК6, РНК7 / В.Г. Виткалов, С.В. Виткалов. Рівне: РДГУ, 2024. 19 с.

Розробники:

Виткалов В.Г. – кандидат педагогічних наук, професор, завідувач кафедри івент-індустрій, культурології та музеєзнавства РДГУ.

Виткалов С.В. – доктор культурології, професор, професор кафедри івент-індустрій, культурології та музеєзнавства РДГУ.

Рецензент:

Волков С.М. – доктор культурології, професор, Національна музична академія України імені П.І.Чайковського

Копієвська О.Р. – доктор культурології, професор, Національна академія керівних кадрів культури і мистецтв

Програма вступного іспиту з менеджменту соціокультурної діяльності для вступників на навчання для здобуття ступеня магістра на основі РНК6, РНК7 визначає вимоги до рівня підготовки вступників у межах підготовки основних освітніх компетентностей, критерії оцінювання знань вступників, список рекомендованої літератури, інформаційний ресурс.

Розглянуто на засіданні кафедри івент-індустрій, культурології та музеєзнавства (протокол № 3 від «25» квітня 2024 р.).

ЗМІСТ

ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА	4
ЗМІСТ ВСТУПНОГО ВИПРОБУВАННЯ	5
МОДУЛЬ 1. ОСНОВИ МЕНЕДЖМЕНТУ	5
МОДУЛЬ 2. УПРАВЛІННЯ СОЦІОКУЛЬТУРНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ	7
КРИТЕРІЇ ОЦІНЮВАННЯ ЗНАНЬ ВСТУПНИКІВ	14
СПИСОК РЕКОМЕНДОВАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ.....	15
ІНФОРМАЦІЙНИЙ РЕСУРС	16

ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА

Програма вступного випробування складається з двох модулів (основи менеджменту, управління соціокультурною діяльністю), що відповідають змісту підготовки магістра за спеціальністю 028 «Менеджмент соціокультурної діяльності» і передбачає комплексну оперативну оцінку знань, умінь і навичок щодо їх використання під час розв'язання професійних завдань майбутньої професійної діяльності.

Зміст програми представляє навчальний матеріал, який зосереджує увагу на теоретичних та практичних засадах розвитку менеджменту соціокультурної діяльності.

Програма фахового випробування складається з пояснювальної записки, в якій висвітлюються мета вступного випробування, вимоги до рівня підготовленості вступника, порядок проведення вступного випробування, порядок оцінювання відповідей вступників; зміст тем та питань вступного випробування; критерії оцінювання відповідей вступників; надається список рекомендованої літератури та інформаційного ресурсу.

Мета фахового випробування полягає в перевірці рівня теоретичних знань вступників з дисципліни «Основи менеджменту; управління соціокультурною діяльністю». Програма фахового випробування складена з урахуванням змісту програм підготовки фахівців на основі здобутого ступеня вищої освіти (освітньо-кваліфікаційного рівня) бакалавра, спеціаліста, магістра.

Фахове випробування покликане вирішити такі завдання:

- комплексно перевірити рівень засвоєних знань вступників з менеджменту соціокультурної діяльності;
- виявити наявні уміння вступників щодо застосування набутих практичних знань для аналізу соціокультурної діяльності закладів культури України;
- з'ясувати рівень загальної та комунікативної культури вступників.

Вимоги до підготовленості вступників. На фаховому випробуванні вступник повинен продемонструвати:

- ґрунтовні знання з основ менеджменту;
- базові знання з основ менеджменту та управління соціокультурною діяльністю; знання понять та категорій дисципліни;
- уміння підтверджувати теоретичні положення фактами з менеджменту соціокультурної діяльності;
- уміння формулювати та використовувати наукові поняття та категорії; уміння аналізувати соціокультурні процеси та явища в сучасних умовах.

Фахове випробування проводиться в усній формі. У фаховому випробуванні беруть участь вступники на основі здобутого ступеня вищої освіти (освітньо-кваліфікаційного рівня) бакалавра, спеціаліста, магістра.

Порядок проведення вступного випробування.

Вступне випробування проводиться згідно з розкладом, складеним приймальною комісією Рівненського державного гуманітарного університету.

Допуск до вступного випробування вступників здійснюється за умови наявності аркуша результатів вступних випробувань та документа, що засвідчує особу (паспорт).

Фахове випробування проводиться в усній формі, що передбачає надання відповідей на питання екзаменаційних білетів. Вступник отримує тільки один комплект екзаменаційних завдань, заміна завдань не дозволяється. Екзаменаційні білети складаються відповідно до даної програми, друкуються на спеціальних бланках за встановленим зразком та затверджуються головою приймальної комісії Рівненського державного гуманітарного університету.

Під час фахового випробування вступник має право звернутися до екзаменаторів з проханням щодо уточнення умов завдань. Натомість вступнику не дозволяється користуватися сторонніми джерелами інформації (електронними, друкованими, рукописними) та порушувати процедуру проходження фахового випробування, що

може бути причиною для відсторонення вступника від вступних випробувань.

Для письмового запису відповідей на екзаменаційні завдання використовуються аркуші усної відповіді відповідного зразка. Після внесення вступником відповіді до зазначеного аркушу він ставить під нею свій підпис, що підтверджується підписами голови та екзаменаторами фахової атестаційної комісії.

Порядок оцінювання відповідей вступників.

Оцінювання відповіді вступників на вступному випробуванні здійснюється членами фахової атестаційної комісії, призначеної згідно з наказом ректора. Перед початком іспиту Голова комісії знайомить абітурієнтів із системою оцінювання знань.

Оцінки відповіді кожного вступника визначаються за 200-бальною шкалою.

ЗМІСТ ВСТУПНОГО ВИПРОБУВАННЯ. МОДУЛЬ 1. ОСНОВИ МЕНЕДЖМЕНТУ

Тема 1. Сутність менеджменту як процесу управління. Його структура і функції.

Нові форми управлінської діяльності в сучасних умовах. Україна і європейський світ. Форми налагодження відносин у різних сферах. Російська агресія проти України і проблеми культури. Спроба перенесення принципів і форм управління, притаманних західному світу в сучасну Україну. Позитивні і негативні сторони цього процесу.

Менеджмент у сучасній практиці: загальна характеристика феномену. Соціокультурна сфера як об'єкт дослідження. Її структура, функція, проблемний ряд. Загальна характеристика цього феномену.

Поняття менеджменту. Основні складові цього терміну і його відмінність від традиційних форм управління в Україні. Форми використання менеджменту в сучасній управлінській практиці в галузі культури. Основні функції менеджменту.

Сутність менеджменту як процесу управління: сукупність взаємопов'язаних і взаємодіючих функцій, методів, управлінських рішень та інших складових менеджменту. Мета управлінського процесу, його учасники, засоби здійснення. Управлінські процедури: цільовизначення, інформаційне забезпечення, аналітична діяльність, вибір варіанту дій, реалізація рішення, зворотний зв'язок. Особливості процесу управління: безперервність, нерівномірність, циклічність, послідовність, надійність.

Управлінське рішення як результат управлінської діяльності. Умови прийняття управлінських рішень. Фактори, що впливають на процес прийняття управлінських рішень. Взаємозалежність рішень. Підходи до прийняття рішень. Якість управлінських рішень. Проблемний ряд сучасної управлінської практики і шляхи виходу з управлінської кризи у сфері культури.

Тема 2. Культурна політика держави як мікроінструмент культурного процесу.

Культурна політика як специфічна царина публічного політичного процесу, що віддзеркалює головні принципи та цінності в культурному житті на міждержавному, національному та місцевому рівні. Вектори сучасної культурної політики України в контексті євро інтеграційних процесів.

Культурна політика держави як інструмент культурного руху громадянського суспільства до гармонійного та якісного життя людини, залучення історико-культурної спадщини та змісту сучасних естетичних ідей до широкого користування у суспільстві.

Культурна політика як інструмент відтворення культурного життя. Завдання культурної політики: встановлення засад регулювання суспільних відносин у галузі історико-культурної спадщини (пам'ятки історії та культури усіх типів), музейної та бібліотечної справи; туристичної галузі; визначення впливу культури на процес організації дозвілля громадян; визначення місця і ролі візуального мистецтва (образотворчого мистецтва, кінематографу, архітектури, дизайну), виконавських видів мистецтва (музика, театр, спів, танок, цирк), художньої літератури та поезії, а також

громадського теле- та радіомовлення. Управлінські структури держави, що відповідають (впливають, формують) за культурну політику: Президент України, Кабінет Міністрів України, Верховна Рада України. Розпорядча документації місцевих органів державної влади з питань культурної політики у контексті реформи місцевого самоврядування. Регіональні ініціативи у структурі культурної політики. Їх культурний ефект.

Тема 3. Галузь культури як об'єкт управління.

Міністерство культури та інформаційної політики України як центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику в галузі культури і мистецтв шляхом здійснення управління в цій галузі, а також несе відповідальність за її розвиток.

Основні завдання Міністерства культури та інформаційної політики України (реалізація державної політики у сфері культури, збереження культурно-мистецького надбання, розвиток соціальної та ринкової інфраструктури у сфері культури і мистецтв, забезпечення ефективного управління галуззю, розширення міжнародного культурного співробітництва та розвиток культурних зв'язків та ін.). Культурні практики та культурні індустрії: сутність понять і форми функціонування. Зміни в системі управління в час війни. Специфіка роботи закладів і установ культури з тимчасово-переміщеними особами.

Система органів виконавчої влади (Міністерство культури та інформаційної політики України, Міністерство культури Автономної республіки Крим, управління культури і туризму обласних, Київської та Севастопольської міських державних адміністрацій, відділи культури і туризму районних державних адміністрацій) в управлінському контексті. Територіальна реформа і управлінські структури регіонів.

Зарубіжний досвід організації та впровадження елементів державної культурної політики у практику українського соціуму.

Тема 4. Планування як функція менеджменту

Планування як основна функція менеджменту, що зв'язує всі управлінські функції. Планування як вид управлінської діяльності, що визначає перспективу й майбутній стан організації, шляхи й способи його досягнення. Планування як необхідна умова успішної діяльності організації в майбутньому, процес підготовки обґрунтованих перспективних рішень.

Головні завдання планування. План як деталізована сукупність рішень, які підлягають реалізації, перелік конкретних заходів і їхніх виконавців.

Функція планування у зв'язку з іншими функціями управління.

План як результат процесу планування. Види планування (корпоративне планування – установи в цілому; за видами діяльності – підготовка соціокультурного проекту, на рівні конкретного підрозділу – роботи методичного кабінету). Види планування за функціями (виробниче, фінансове, кадрове, маркетингове). Використання елементів інокультурного досвіду в практиці сучасного планування. Проблемне поле сучасного управління.

Тема 5. Координація зусиль колективу як функція менеджменту.

Сутність координації як управлінського сегмента. Координація як інструмент забезпечення узгодженості дій усіх ланок управління, збереження, підтримки і вдосконалення режиму роботи організації (установи).

Координація як функція менеджменту, що являє собою вид діяльності з погодження та впорядкування зусиль учасників виконання того чи іншого завдання.

Координація як інструмент, що забезпечує взаємодію різних частин організації в інтересах виконання поставлених перед нею завдань. Координація конкретно визначає хто, що і коли робить, із ким і як взаємодіє, в якому порядку передає власні результати праці іншим учасникам діяльності і користується їхніми результатами.

Тема 6. Контроль за виконанням поставлених завдань як функція менеджменту.

Контроль як традиційна складова ефективності виконання ухвалених рішень. Сутність контролю. Види контролю в сучасних умовах.

Контроль як провідна функція менеджменту. Контроль як процес спостереження за тим, як організація (установа, підприємство) рухається до наміченої мети та коригування відхилень від прийнятого курсу у разі необхідності.

Практика реалізації управлінських рішень у сучасних українських реаліях. Організаційна культура персоналу і проблеми функціонування культурної сфери сучасної держави. Зарубіжний досвід в системі вітчизняної практики і можливості його запровадження в Україні.

Тема 7. Маркетинг у системі управлінської діяльності.

Маркетинг як інноваційна форма вивчення попиту споживачів культурних цінностей та управління установами культури. Маркетинг і менеджмент як система об'єднання зусиль для задоволення потреби і попиту споживача. Маркетингова політика держави у сфері культури. Регіональний досвід запровадження маркетингових технологій та їх результат. Форми популяризації. Особливості культурного продукту та механізмів його просування на ринку культурних послуг. Матеріальні та духовні культурні продукти. Їх характеристика. Маркетинг як діяльність, спрямована на досягнення мети підприємств, установ, організацій шляхом формування попиту та максимального задоволення потреб споживачів. Функціональний підхід до маркетингового управління. Розробка плану виготовлення культурного продукту та формування цінової політики. Реклама як інструмент просування культурного продукту (концерту, експонування виставки, фестивалю тощо) до споживача. Облік і контроль як важливі чинники маркетингової стратегії. Проблеми розвитку маркетингових стратегій у галузі культури на сучасному етапі. Регіональний досвід.

Іноземний досвід запровадження маркетингових технологій у сучасну регіональну культурну практику.

Форми використання маркетингу в культурному просторі України. Сучасна управлінська сфера України очима молоді. Проблемний ряд маркетингової практики і шляхи пошуку оптимальних рішень просування культурних послуг в Україні.

Тема 8. Фактори успішної діяльності менеджера.

Фактори, необхідні для успішної діяльності менеджера: якісна професійна освіта, уміння створювати результати, бажання і здатність нести відповідальність за доручене завдання, готовність до процесу змін. Мистецтво ухвалювати швидкі рішення як фактор успішної діяльності менеджера. Проблемні питання в процесі ухвалення управлінських рішень і форми можливих їх усунень.

Фахова та психологічна готовність особи до загального керівництва. Творчий підхід до своєї роботи. Постійне самовдосконалення і висока загальна психічна і фізична форма. Уміння правильно використовувати свій час. Готовність до мотивування себе і персоналу. Готовність працювати на чолі добре підготовленого професійного персоналу. Готовність до політичного управління.

Ефективний менеджер як людина, що уміє творчо мислити, цінує ініціативу своїх співробітників, створює умови для реалізації їхніх ідей. Розвиток соціально-психологічних якостей менеджера: управлінської культури, розуму, ерудиції, культури ділового спілкування, лідерських здібностей, колегіальності, толерантності, оптимізму, екстравертності, інтелектуальності, емоційної стійкості, почуття гумору, вміння створювати власний імідж. Розвиток моральних якостей менеджера: порядності, людяності, чесності, поваги до гідності людей, готовності допомагати, громадянської позиції, інтелігентності, національної свідомості.

Адміністративно-організаційні якості менеджера як основа його професійної діяльності. Розвиток адміністративно-організаційних якостей менеджера: оперативності,

гнучкості управління, здатності стимулювати ініціативу, уміння доводити справу до завершення, уміння формувати команду та організовувати роботу підлеглих, здатності делегувати повноваження, уміння організовувати час.

Тема 9. Формування позитивного психологічного клімату у колективі як функція менеджменту.

Колектив як функціональна, професійно-кваліфікаційна, соціально-демографічна, вікова, соціально-психологічна структура. Роль корпоративної культури у формуванні колективу установи (організації): норми, цінності, традиції. Формальна і неформальна структури трудового колективу.

Психологічна складова та її врахування у сучасній управлінській діяльності. Поняття про психологічний клімат і його роль у життєдіяльності колективу. Приклади застосування нових форм впливу на психологічний клімат у практиці сучасної управлінської діяльності: вітчизняний та зарубіжний досвід.

Вимоги до професійних та психологічних якостей менеджера та його роль у формуванні позитивного психологічного клімату в колективі. Здатність управляти собою і своїм часом. Здатність визначати власну мету і мету закладу. Здатність займатися саморозвитком. Здатність вирішувати проблеми. Здатність до нововведень. Здатність впливати на підлеглих. Здатність розуміти сучасні підходи в управлінні соціокультурними процесами. Здатність керувати колективом, ефективно використовувати наявні кадри спеціалістів. Здатність навчати. Здатність формувати робочі групи, мотивувати колектив на здійснення поставлених завдань. Характеристика діяльності найбільш успішних менеджерів у сфері культури регіону.

МОДУЛЬ 2. УПРАВЛІННЯ СОЦІОКУЛЬТУРНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ.

Тема 10. Ринок послуг соціокультурної сфери: загальна характеристика.

Соціально-культурна сфера як сукупність закладів, що виробляють і реалізують товари та послуги, необхідні для задоволення соціально-культурних потреб людини. Соціокультурний та економічний аспекти діяльності. Стан і проблеми функціонування в умовах війни та наявності в регіонах значної кількості тимчасово-переміщених осіб.

Суть соціокультурного аспекту діяльності організацій соціокультурної сфери (збереження, виробництво, розповсюдження, засвоєння культурних цінностей), у процесі якого змінюються відносини між людьми. Обумовленість даного аспекту наявністю в окремих груп населення конкретних культурних потреб, а у підприємств соціокультурної сфери можливостей для їх задоволення.

Економічний аспект діяльності закладів соціокультурної сфери. Їх організаційно-правовий статус, наявність матеріально-технічної бази, джерел фінансування, механізмів планування, ціноутворення тощо.

Зосередженість закладів соціокультурної сфери на наданні соціальних (освіта, наукове обслуговування, охорона здоров'я, санаторно-курортні та оздоровчі послуги, фізична культура і спорт, туризм) та культурних послуг (дозвілля, культура, мистецтво).

Особливість надання безоплатних соціально-культурних послуг (дозвілля, освіта). Затребуваність безоплатних послуг як наслідок соціально-економічного стану у країні: позитивні та негативні аспекти проблеми.

Види безоплатних соціально-культурних послуг (гурткова робота, заняття колективів аматорської творчості, концерти аматорської творчості, фестивалі, народні гуляння, ярмарки, вечори відпочинку, презентації тощо).

Тема 11. Реклама у сфері соціально-культурних послуг.

Сутність реклами, її функції в історичній ретроспективі. Реклама як інформація про якість товарів і видів послуг із метою їх реалізації та створення попиту на них, а також популяризації творів мистецтва, соціокультурних програм та ін. Історичний аспект

використання реклами в просторі життєдіяльності людини. Реклама матеріальних та духовно-інтелектуальних цінностей та послуг. Значення реклами в емоційному впливі на майбутніх відвідувачів установ дозвілля.

Фірмовий стиль у рекламі – основний засіб формування іміджу. Графічний знак, емблема, вимоги до них. Фірмовий шрифт. Колір у рекламі. Слоган (постійний девіз, рекламна формула дозвіллевої організації). Текст – органічна частина реклами.

Особливості рекламування соціокультурних програм (афіші, запрошення, постери, радіо та телереклама, реклама в місцевій пресі та Інтернеті, пряма поштова реклама). Технічні і технологічні аспекти використання реклами в сучасних умовах. Її найбільш проблемний ряд і шляхи вирішення цього питання у практиці роботи установ соціокультурної сфери. Досвід рекламної діяльності в галузі: регіональний вимір.

Тема 12. Сучасна соціально-культурна ситуація в Україні: стан та тенденції.

Формування нової соціокультурної реальності та її риси. Втрата еталонних зразків культури, пошук нових культурних парадигм, становлення засад нового етапу розвитку української культури. Зміна статусу, ролі й функцій культури в умовах формування національної ідентичності. Війна і культура. Стратегія соціально-культурного розвитку у нормативно-правових документах. Реформа місцевого самоврядування і нова практика організації життєдіяльності громади. Соціальна активність місцевих мешканців і шляхи її підвищення в умовах територіальної громади. Модернізація системи підготовки кадрів. Нові спеціальності рекреативно-розважального спрямування у закладах вищої освіти як вимога часу. Освітня мережа в умовах війни. Стан і тенденції. Дистанційна освіта. Принципи її організації. Тенденції стосовно об'єднання ЗВО у нові освітні структури: переваги і недоліки цього процесу.

Діяльність державних та комерційних суб'єктів культури і спроба об'єднання їх інтересу. Позитивні тенденції у сучасній соціокультурній ситуації (відновлення напрямів діяльності з національного та патріотичного виховання, збагачення культурних ініціатив шляхом розвитку видів та форм художньої творчості, розвиток індустрії розваг). Тенденції, що потребують переосмислення (надмірна комерціалізація дозвілля, нерозвиненість інститутів благодійництва і меценатства, незбалансованість діяльності різних соціально-культурних установ, застарілість матеріально-технічного оснащення галузі). Територіальна реформа і проблеми духовності. Інокультурний досвід у цьому напрямі.

Тема 13. Інфраструктура соціально-культурної сфери.

Інфраструктура соціально-культурної сфери як сукупність матеріальних, організаційних, інформаційно-методичних та інших умов засвоєння соціально-культурної діяльності на індивідуальному та суспільному рівнях, що забезпечують задоволення духовних потреб людей і розвиток їх творчого потенціалу. Її структура і функції та їх трансформація в сучасних умовах під впливом глобалізаційних викликів та війни.

Система освіти і засобів масової інформації як складові інфраструктури соціокультурної діяльності. Заклади мистецтва (театри, кіностудії, філармонії, цирку, художньо-творчі майстерні, любительські студії, гуртки). Творчі Спілки та інші об'єднання художньо-творчої спрямованості. Науково-освітні заклади (музеї, історико-меморіальні комплекси, виставки, бібліотеки, лекторії, планетарії, зоопарки, ботанічні сади). Культуро-охоронні інститути (заповідники, центри екологічної культури, архіви, реставраційні майстерні). Культурно-дозвіллеві заклади (клуби, будинки та палаци культури, парки культури, кінотеатри, центри молодіжного дозвілля, ігротеки, будинки художньо-технічної творчості, будинки урочистих подій). Зміни у їх діяльності в час пандемічних викликів та війни.

Відомчі культурно-освітні заклади (будинки офіцерів, солдатські клуби, будинки культури поліції, будинки медичної просвіти. Будинки творчих працівників (письменників, художників, композиторів, акторів). Санаторно-курортні та спортивно-

оздоровчі заклади (санаторії, пансіонати, будинки відпочинку, профілакторії, табори відпочинку, бази відпочинку, бази дозвілля, стадіони, спортивні зали, спортивні бази, пляжі). Туристично-екскурсійні заклади (готелі, мотелі, кемпінги, туристичні бази, туристичні поїзди, туристичні пароплави). Заклади розважально-комерційного дозвілля (мюзик-холи, вар'єте, дансинги, казино, ресторани, кафе, сауни, більярдні та інші центри ігрового дозвілля). Особливості їх організації та форми. Приватна ініціатива в галузі і її роль у зміні статусу дозвілля. Досвід кращих і спроби (форми) його поширення в регіонах.

Тема 14. Дозвілля як комплексне соціально-культурне явище.

Значення відпочинку в житті людини. Культура дозвілля. Дозвілля як суспільно внормований час. Дозвілля в історичній ретроспективі. Еволюція провідних форм. Добровільність, загальнодоступність, духовна вмотивованість як передумова участі людини у дозвіллевому процесі. Дозвілля як частина активного відпочинку, сукупність занять у вільний час. Розвиток інтелектуального та фізичного потенціалу особистості у процесі дозвіллевої діяльності. Індивідуальна й соціальна значимість дозвілля. Функції дозвілля (розвиваюча, пізнавальна, рекреаційна, гедоністична, комунікативна, виховна, естетична, розважальна, соціалізуюча та ін.)

Дозвілля як форма побутування етнокультурної традиції, простір для розвитку художньої творчості, відображення буденної та святкової фаз життя людини. Дозвілля як форма міжнародних культурних контактів.

Сфера дозвілля в умовах сучасної України. Її організаційно-методичне та фінансове забезпечення. Сутність використання менеджменту в дозвіллевій практиці установ культури. Відомі приклади використання менеджменту у сфері дозвілля. Проблемний ряд реалізації даного питання в регіонах. Центри надання культурних послуг у територіальних громадах і проблеми їх упровадження. Кадровий потенціал галузі в сучасних умовах і можливі форми зміни ситуації на краще. Кращий іноземний досвід організації дозвілля з різними категоріями населення та можливості його адаптації під українські реалії.

Тема 15. Дозвілля як галузь реалізації соціально-культурної діяльності.

Поняття вільного часу, дозвілля, рекреації. Значення відпочинку и рекреації в житті людини. Культура дозвілля. Дозвілля як частина активного відпочинку, сукупність занять у вільний час. Розвиток інтелектуального, творчого та фізичного потенціалу особистості у процесі дозвіллевої діяльності. Формування національної свідомості: патріотизму, поваги до української культури та мови, державних символів в умовах дозвіллевої діяльності. Розвиток інтелектуального та фізичного потенціалу особистості у процесі культурно-дозвіллевої діяльності. Дозвілля як засіб соціалізації людини. Тенденції в сучасних умовах і проблемний ряд.

Багатовекторність структури дозвілля як передумова максимального забезпечення культурних інтересів та потреб суспільства. Сфера дозвілля в сучасній Україні: проблемний ряд і ставлення до неї органів місцевої влади. Роль PR-технологій у зміні ставлення до цього виду діяльності. Регіональний досвід.

Різновиди культурно-дозвільної діяльності. Особливості проведення (організації) дозвілля різних вікових категорій (дитяче, молодіжне дозвілля; дозвілля людей зрілого та похилого віку). Залежність форм дозвілля від місця та умов проведення, тривалості, кількості учасників, сезону, змісту діяльності та соціально-професійних ознак учасників. Можливості використання інокультурного досвіду у практиці роботи установ соціокультурної сфери. Форми його популяризації.

Тема 16. Соціально-культурна функція народної художньої творчості.

Народна творчість як історична основа розвитку світової художньої культури, одна з форм суспільної свідомості і суспільної діяльності, явище соціально зумовлене. Народна творчість як форма пізнання та відображення життя, створення його моделі засобами мистецтва. Художній синкретизм як ознака народної творчості. Актуальність надбань

народного мистецтва у процесі національно-культурного розвитку суспільства.

Види художньої діяльності народу (поетична творчість, театральне, музичне, танцювальне, декоративне, образотворче мистецтво, народне будівництво тощо).

Календарні свята і обряди як духовні надбання багатьох поколінь. Язичницька основа календарних свят і обрядів. Роль народної обрядовості як соціокультурної форми функціонування ментальних стереотипів. Відображення колективних світоглядних уявлень про культуру, зв'язок людини з природою, принципи організації господарської діяльності, матеріальне і духовне буття людини крізь призму народних свят та обрядів. Етнічна своєрідність народних свят. Ритуально-міфологічна основа календарних циклів народних свят: особливості та форми вияву. Драматизовані календарно-обрядові дійства як форми соціально-культурної практики попередніх поколінь.

Соціально-культурний потенціал народних традицій, свят, обрядів. Сучасний стан та форми побутування народної художньої творчості, проблеми збереження, перспективи та напрями розвитку явища. Форми популяризації цієї спадщини у практиці установ соціокультурної сфери. Новітні методики та технології. Досвід Західного Полісся і його кореляція з іншими регіональними вимірами.

Тема 17. Діяльність бібліотек як галузевих закладів соціально-культурного профілю.

Бібліотека як науково-освітній заклад та культурний феномен. Класифікація бібліотек (публічні бібліотеки для дорослих, юнацтва та дітей; наукові та спеціальні бібліотеки). Централізовані бібліотечні системи. Республіканські, обласні, районні, міські, селищні та сільські бібліотеки. Стратегія розвитку бібліотечної справи у нормативно-правових документах. Основні форми діяльності: збір і зберігання фондів друкованої продукції, обслуговування читачів. Масові, групові та індивідуальні форми культурно-дозвілдової діяльності бібліотек. Літературні аматорські об'єднання. Конкурси читців, художників-ілюстраторів. Організація літературних вечорів, презентацій, календарний свят, книжкових фестивалів, виставок тощо.

Функції сучасних бібліотек. Спільні форми роботи установ культури і бібліотек, маркетингова діяльність. Досвід кращих бібліотечних установ (ЦБС) України чи зарубіжжя і можливості його поширення на регіональному рівні. Грантові програми і їх роль у популяризації діяльності установ. Форми співпраці бібліотек з органами місцевої влади, бізнесом, культурною інфраструктурою. Новітні інформаційні технології у бібліотечній практиці та інокультурний досвід їх запровадження..

Тема 18. Діяльність концертно-видовищних закладів мистецтва.

Концертно-видовищні заклади: театри, кінотеатри, концертні зали, філармонії, цирк. Заклади мистецтв у структурі дозвілля у сучасних реаліях. Їх структура, функції, призначення. Еволюція форм. Регіональний рівень функціонування цієї мережі і її проблемний ряд. Комерціалізація форм.

Театри як галузеві заклади соціально-культурного профілю (опери та балету, драматичні, оперети та музичної комедії, театри естради, лялькові, юного глядача, ін.). Цирки у структурі соціально-культурних інститутів (стаціонарні, пересувні, цирки на сцені, зооцирки). Форми співпраці з мережею установ культури регіону та культурний ефект і проблемний ряд.

Сутність соціально-культурної діяльності концертних зал, концертних організацій (філармоній, хорів, оркестрів, танцювальних ансамблів та ін.). Кінотеатри: особливості діяльності у сучасних умовах. Форми і зміст діяльності концертно-видовищних закладів. Нові форми в системі популяризації наявного культурного продукту та роль ІКТ у цьому процесі. Діяльність цих структур в умовах організованої підтримки ЗСУ. Регіональний досвід і проблеми.

Тема 19. Діяльність науково-освітніх закладів як соціально-культурних інституцій.

Сутність понять. Глобалізаційні виклики як чинник трансформаційних змін у галузі. Музеї як науково-освітні заклади. Класифікація музеїв: історичні, археологічні, краєзнавчі, літературні, художні, етнографічні, технічні, галузеві тощо.

Нормативно-правовий ресурс діяльності музеїв. Форми культурно-дозвіллевої діяльності музеїв: екскурсії, гуртки та клуби краєзнавців, науково-практичні конференції, виставки тощо. Організація та функціонування шкільних, народних музеїв, музейних кімнат. Сучасні зміни в соціальній ролі та діяльності музеїв. Реалізація освітньої та виховної функцій за допомогою культурно-мистецьких акцій. Форми культурно-мистецьких заходів у музеях (концерти, презентації, творчі зустрічі).

Меморіали, галереї та виставкові центри й зали, їх види й організація діяльності. Менеджмент і маркетинг у практиці їх функціонування. Досвід кращих установ подібного спрямування в Україні та форми його популяризації. Освітній чинник у системі діяльності цих установ. Форми підвищення кваліфікації та можливості поширення кращого досвіду в галузь. Коледжі культури і мистецтв і мережа ЗВО, де реалізується спеціальність 028 «Менеджмент соціокультурної діяльності». Форми організаційно-методичних контактів і їх проблемний ряд. Реформа самоврядування та стан соціокультурної діяльності в регіональних локаціях. Проблеми і можливі шляхи їх усунення.

Тема 20. Парки у системі соціально-культурних інституцій.

Відпочинок як соціокультурний феномен. Парки як соціально-культурні центри. Їх класифікація і основні функції. Причини та підстави заснування. Садово-паркове мистецтво в європейській культурній традиції і її поширення в Україні. Екологічна функція парків культури і відпочинку та їх роль у формуванні екологічної свідомості населення. Поглиблення рекреаційної проблематики в українському суспільстві під впливом євро інтеграційних процесів.

Класифікація парків за функціональним призначенням: парки культури та відпочинку, меморіальні, історичні, ботанічні, гідропарки, дендропарки, зоопарки, лісопарки, парки розваг (луна-парки), національні історико-культурні та історико-меморіальні заповідники: загальна характеристика.

Особливості діяльності парків культури і відпочинку. Напрями соціально-культурної діяльності парків з урахуванням специфіки дозвілля різних груп населення: фізкультурно-масова робота, оздоровча робота, розваги в парках, організація дозвілля дітей. Особливості організації масових свят у парках. Атракціони в парковій індустрії дозвілля. Форми впровадження європейського досвіду організації паркової мережі у питанні розширення і задоволення рекреаційних потреб населення. Сучасні парки і місцевий бізнес: специфіка співпраці. Досвід кращих установ.

Тема 21. Соціально-культурна діяльність закладів клубного типу.

Клуби, будинки, палаци культури і спорту, народні Будинки як соціально-культурні інститути держави в історичній ретроспективі. Зміна функціонального призначення. Державна мережа культурно-дозвіллевих закладів. Нормативно-правове регулювання її діяльності. Реформа децентралізації і клуб. Стан мережі в регіоні. Кадровий сегмент і стан функціонування галузі.

Добровільність вибору занять як пріоритет відвідувача культурно-дозвіллевого закладу. Гурткова робота. Особливості функціонування аматорських концертно-виконавських колективів (гуртків). Напрями діяльності з різними віковими категоріями. Організація художньо-масових заходів: концертів, фестивалів, конкурсів, тематичних дискотек, маскарадів, народних гулянь, державних, професійних та народних свят тощо. Особливості сучасного етапу роботи культурно-дозвіллевих закладів у контексті інформатизації суспільства і зміни матеріально-технічної бази країни. Культурно-дозвіллеві комплекси: досвід Рівненщини. Інокультурний досвід і можливості його

впровадження у практику функціонування клубу в сучасному соціумі.

Тема 22. Соціально-культурна функція закладів культури для дітей та юнацтва.

Заклади культури і мистецтва в державній культурній політиці. Державна мережа закладів культури для дітей та юнацтва: її структура і функції. Трансформаційні чинники в сучасних умовах. Позашкільні заклади додаткової освіти для дітей. Палаці та будинки творчості дітей та юнацтва. Палаці дітей та молоді в системі всеукраїнського педагогічного експерименту. Станції юних натуралістів, техніків, туристів. Дитячо-юнацькі спортивні школи. Дитячі стадіони. Дитячі парки. Літні оздоровчі табори. Музичні школи, художні школи, школи мистецтв. Дитячі та юнацькі бібліотеки. Лялькові театри, театри юного глядача та театри молоді. Планетарії. Дитячі залізниці. Клуби за місцем проживання. Особливості організації дитячого дозвілля. Комерційна мережа дитячих дозвіллевих центрів: особливості діяльності. Освітній сегмент у практиці їх діяльності. Кадровий корпус галузі і проблеми подальшого розвитку цих закладів. Менеджмент і маркетинг в організаційній практиці цих установ.

Тема 23. Організація соціокультурної діяльності людей з особливими потребами.

Соціальна спрямованість дозвілля для людей з особливими потребами (кожна особистість має власну гідність, розуміє зміст свого існування, сприяє інтеграції людини в суспільство, задовольняє можливість самоідентифікації, дозволяє відчувати свою приналежність до певної спільноти).

Соціокультурна діяльність як складова соціокультурної реабілітації інвалідів. Система організаційних прийомів і методів впливу засобами культурно-дозвіллевої діяльності та надання послуг, з метою надання їм допомоги у відновленні (компенсації) порушених чи втрачених здібностей до діяльності відповідно до їхніх духовних інтересів, потреб і потенційних можливостей.

Адаптація, соціалізація, психологічна профілактика як складові соціально-культурних, рекреаційних та дозвіллевих проєктів для інвалідів. Проблеми, що можуть виникнути при організації дозвілля категорій населення з особливими потребами та спроба їх вирішення. Нетрадиційні види терапії у контексті дозвіллевої діяльності (арттерапія, ізотерапія, музикотерапія, бібліотерапія, ігрова терапія, глинотерапія, гарденотерапія та ін.).

Технології соціокультурної реабілітації (соціальна складова: досягнення позитивних змін способу життя, вихід на такий рівень компетенції, що дозволяє вступати в звичайні соціальні контакти і взаємодії; культурна складова: засоби, за допомогою яких людина з обмеженими можливостями виявляє і реалізує свій духовний, творчий потенціал).

Іноземний досвід роботи із соціально вразливими категоріями населення і можливості його використання в українській культурній практиці. Форми його поширення.

Тема 24. Особливості організації соціокультурної діяльності для людей зрілого віку.

Соціально-психологічні особливості людей зрілого віку та специфіка їх залучення до соціокультурної діяльності. Регіональний досвід.

Теоретичні основи організації дозвілля людей зрілого віку. Основні завдання культурно-дозвіллевих програм для людей зрілого віку (підтримання та збереження соціального статусу людини в суспільстві, підтримка почуття соціальної повноцінності та причетності до життя, розвиток нових інтересів і освоєння нових видів соціальної діяльності, що дозволяють заповнити дозвілля, поповнити бюджет, знайти нових друзів, розширити кругозір, відновити трудову діяльність, адаптуватися до мінливого світу, до

нових соціальних ролей тощо). Технології роботи з цією категорією в сучасних умовах. Європейський досвід організації подібної культурної практики в українських реаліях: форми можливого впровадження.

Перспективи організації управління соціокультурною діяльністю людей зрілого віку. Інокультурний досвід.

Тема 25. Туристично-екскурсійні та санаторно-курортні заклади в інфраструктурі соціально-культурної діяльності.

Туристично-екскурсійне обслуговування як складова частина соціально-культурної діяльності. Види туристсько-екскурсійних закладів (готелі, мотелі, кемпінги, туристичні бази, туристичні поїзди, туристичні пароплави) та напрями їх діяльності. Реалізація рекреаційної й гедоністичної функцій туризму у процесі туристсько-екскурсійної діяльності. Фактори, що забезпечують розвиток туризму. Специфіка туризму як виду соціально-культурної діяльності. Задоволення культурних потреб у сфері туризму.

Діяльність туристичних фірм. Культурно-дозвіллева діяльність у сфері туризму. Регіональні особливості розвитку туризму. «Зелений туризм». Регіональна специфіка і форми. Креативні індустрії і їх роль у розширенні потенціалу галузі. Міжнародний туризм. Менеджмент та маркетинг в системі підвищення ефективності цієї сфери.

Оздоровлення та рекреація як основні функції санаторно-курортних закладів (санаторіїв, профілакторіїв, пансіонатів). Санаторно-курортні заклади в інфраструктурі соціально-культурної діяльності. Український та європейський досвід організації та культурний і економічний ефект.

Тема 26. Розвиток туристичної індустрії у контексті соціокультурної діяльності.

Проблеми розвитку туризму в Україні. Значення туризму для розвитку соціально-економічної сфери держави. Ефективність державного управління галуззю. Основні напрями співробітництва України з державами - членами ЄС відповідно до Угоди про асоціацію між Україною та ЄС у частині «Туризм», які стосуються обміну інформацією, сталого розвитку туризму, просування та розвитку туристичних продуктів і ринків, навчання спеціалістів й ін. Першочергові завдання Плану заходів з імплементації Угоди про асоціацію у сфері туризму на 2014–2017 рр.: внесення змін до Закону України «Про туризм», розробка проекту Стратегії розвитку туризму та курортів до 2025 року, гармонізація національних стандартів зі стандартами Міжнародної організації стандартизації. Заходи щодо реалізації програми інтеграції України у туристичний простір ЄС протягом 2014–2024 рр. Нові форми подальшої міжнародної співпраці. Піар-технології і маркетинг у практиці туристичної сфери. Туризм у сучасних умовах як форма популяризації культурної спадщини і формування патріотичних почуттів населення.

Законодавча база розвитку туризму в Україні. Нормативно-правові актів щодо залучення іноземних інвестицій, покращення фінансування з боку держави, гармонізація кваліфікаційних вимог та стандартів вищої освіти для підготовки фахівців у сфері туризму.

Туризм як динамічна форма торгівлі соціально-культурними послугами. Надання соціально-культурних послуг як умова задоволення потреб споживачів і отримання певної вигоди суб'єктами, які їх продукують. Основними елементами успішної реалізації соціально-культурних послуг є ефективна система просування їх на ринок, оптимальна цінова політика.

Тема 27. Соціально-культурна цінність музейного туризму.

Туризм як явище культури в історичній ретроспективі. Передумови та сучасні тенденції розвитку культурного туризму як ресурсу регіонального розвитку та фактору впливу на соціальну й культурну сферу, екологію, зовнішньоекономічну діяльність і міжнародні відносини. Зміщення акцентів туристичних інтересів як наслідок процесів глобалізації. Специфіка взаємодії та взаємообумовленості розвитку музею і туризму. Переосмислення концепції музею в умовах ринкової конкуренції. Унікальність та роль

музейного продукту у розвитку туристичного ринку та залученні до музею туристів. Різновиди музейного продукту як поле наукової, пошукової, креативної діяльності сучасного музею. Створення музеїв нового типу. Нові форми популяризації музейної практики в сучасних умовах. Співпраця музеїв та індустрії туризму як характерна риса часу. Форми запозичення досвіду провідних країн світу в українській соціокультурній практиці. Бізнесовий сегмент в організації туристичної сфери. Регіональний досвід і проблемний ряд.

Тема 28. Діяльність закладів розважально-комерційного дозвілля.

Рекреація в системі духовних потреб та її еволюція під впливом міжкультурної комунікації. Сутність проблеми і зміни її параметрів у сучасних умовах. Індустрія розважального бізнесу в структурі дозвілля (нічні клуби, парки розваг, атракціони, кегельбан, більярдні зали, зали гральних автоматів, мюзик-холи, вар'єте, дансинги, казино, ресторани, кафе та інші центри ігрового дозвілля) і її проблемний ряд. Державна підтримка (регулювання) цієї проблеми. Досвід України і світу.

Шоу та розважальні програми. «Зіркові» гості (артисти, спортсмени тощо) як елемент залучення відвідувачів. Лотерея, тоталізатор. Карти та картярські ігри. Приватний клуб: клубна діяльність, організація, управління, розвиток. Маркетингова діяльність. Стан цієї галузі в регіональному вимірі і його проблемний ряд. Зміни в ціннісних орієнтаціях населення і форми пропозицій установ розважальної сфери. Фінансовий та організаційно-методичний сегмент у цій практиці.

Тема 29. Соціально-культурний потенціал корпоративного свята.

Особливості корпоративного свята як форми відпочинку членів трудового колективу. Корпоративні форми відпочинку – комплексні заходи, що служать цілям формування та розвитку корпоративної культури.

Тимбилдинг (або командоутворення), згуртування команди як елемент корпоративної культури і підвищення ефективності роботи. Формування корпоративної культури спілкування, позитивного мікроклімату в колективі, відкриття творчого потенціалу. Основні види корпоративів: бенкет, фуршет, раут, презентація, корпоратив на природі (спортивні розваги, прогулянки, подорожі). Корпоративний вечір відпочинку – форма відпочинку та розваг, що складається з пізнавальних і розважальних компонентів.

Використання різноманітних елементів вечора відпочинку: вшанування, нагородження, конкурси, аукціони, лотереї, сюрпризи, експрес-інтерв'ю, бліц-анкети, виставки, концертні номери, танці тощо.

Корпоративні масові заходи: колективні походи до театру; кінотеатри, аквапарки, концертні установи. Формування корпоративних традицій в колективі: ювілеї, свята, вітання. Менеджмент і маркетинг у системі корпоративних заходів.

Тема 30. Свята, фестивалі, церемонії як види спеціальних подій у соціально-культурній практиці сьогодення.

Свято – день (або дні) торжеств на честь, в пам'ять визначної події або особи. Класифікація свят. За змістом (громадсько-політичні, професійні, традиційно сезонні, спортивні, народні релігійні тощо). За масштабом святкування (загальнодержавні, регіональні, місцеві, особисті). За контингентом учасників (свята для дітей, молодіжні, для різних категорій населення). Свято як комплекс заходів, що поєднують активну дію з сприйняттям видовища.

Структурні компоненти масового свята: хода, кавалькади, демонстрації, театралізовані вистави, мітинги, концерти, обряди, спортивні видовища, виставки, ярмарки тощо. Народне гуляння як форма проведення свята. Ярмарок як складової частини народного гуляння.

Фестиваль – масовий захід, що включає показ досягнень у сфері музики, театру,

кіно тощо. Види фестивалів.

Церемонія як урочистий ритуал нагородження, відзнаки (артиста, спортсмена, члена трудового колективу). Особливості ритуалу церемонії початку нового бізнесу (відкриття магазину, кафе, підприємства тощо). Святково-обрядовий календар регіону у практиці сучасної розважальної святкової культури.

Тема 31. Соціально-культурний потенціал міжнародних фестивалів мистецтв.

Міжнародні фестивалі мистецтв в історико-культурній ретроспективі. Фестиваль як явище культури. Еволюція форми. Роль фестивалів мистецтв у розширенні міжкультурних контактів населення. Реформа місцевого самоврядування і трансформація культурних запитів. Дозвіллева складова фестивалю як масового свята, його соціокультурний потенціал. Фестивальні заходи у час війни: трансформація проблематики, патріотичний сегмент, культурна само ідентифікація.

Роль ЮНЕСКО у розвитку фестивальної культури. Фестиваль як інструмент у питаннях міжкультурної взаємодії, створення єдиного культурного простору. Жанрова різноманітність мистецьких фестивалів. Глобалізаційні процеси крізь призму фестивального руху. Міжнародний конкурс «Євробачення» як механізм культурного обміну. Конкурс «Євробачення» в історико-культурній ретроспективі. Конкурс як фактор розширення міжкультурних контактів. Система його організації та проблемний ряд. Умови участі в конкурсі, процедура відбору учасників. Переваги і негативні аспекти в організації подібних програм. Правило «Великої п'ятірки»: переваги та недоліки. Здобутки українських виконавців на цьому конкурсі. Тиждень «Євробачення»: репетиції, прес-конференції, інтерв'ю, вечірка у Євроклубі як механізми культурного обміну. Інші форми організації дозвілля в умовах фестивального руху.

Тема 32. Міжнародні фольклорні фестивалі як форма презентації української народної культури у світовому соціокультурному просторі.

Відродження та збереження традицій і обрядів як фактор локалізації національно-культурних ознак: сутність, форми організації цієї організації, культурний результат та проблеми в сучасних умовах. Глобалізація як чинник сучасного життя. Позитивні і негативні аспекти цього процесу. Збереження національної культурної спадщини як проблема культурної політики.

Фестиваль народної творчості як інструмент збереження народної культури і її популяризації. Інші форми цієї діяльності, що побутували у різних народів, виявлення спільних джерел їх виникнення і розвитку, підтримка і пропагування багатонаціональних культурних здобутків рідного краю, збереження мови, культури національних меншин та ознайомлення з етнічною культурою і традиціями інших народів світу. Фестивалі у системі міжнародного культурного досвіду та форми патріотичного виховання.

Фестиваль народної творчості як інструмент успішного втілення у життя народної культури та її популяризації шляхом ознайомлення з творчими колективами, окремими виконавцями та майстрами декоративно-прикладного мистецтва, налагодження культурних зв'язків та творчого взаємообміну між етнічними групами України та інших країн світу, підвищення ролі культурної спадщини у формуванні соціокультурного середовища. Міжнародний фестиваль мистецтв як елемент «м'якої дипломатії». Його роль у сучасних умовах.

Фестивалі народної творчості як самоідентифікація та самопрезентація української нації в умовах глобалізаційних процесів. Форми збереження культурної спадщини в умовах війни. Нові програми регіонів країни у цьому напрямі. Досвід КЗ «РОКМ» РОР чи інших аналогічних структур України.

КРИТЕРІЇ ОЦІНЮВАННЯ ЗНАТЬ ВСТУПНИКІВ

Критерії оцінювання результатів вступного випробування встановлюються у

нормах чотирьох рівнів досягнень початкового, середнього, достатнього, високого) за ознаками правильності, логічності, обґрунтованості, цілісності відповіді; обсягу, глибини та системності знань (в межах Програми); рівнів сформованості навчальних та предметних умінь і навичок, володіння розумовими операціями (аналізу, синтезу, порівняння, класифікації, узагальнення тощо); самостійність оцінних суджень.

Рівень професійної компетентності вступників оцінюється за 200-бальною шкалою. Виділені такі рівні компетентності.

I рівень – початковий. Відповіді вступника не опанував зміст програми вступного іспиту, теоретичні знання з основ менеджменту та управління соціокультурною діяльністю елементарні, фрагментарні. У відповідях на практичні та творчі завдання вступник не виявляє самостійності, демонструє невміння аналізувати соціокультурні процеси. Відсутнє знання та володіння термінологією.

II рівень – середній. Вступник володіє певною сукупністю теоретичних знань, практичних умінь, навичок, здатний виконувати завдання за методами менеджменту і соціокультурного аналізу, володіє елементарними вміннями здійснювати пошукову, евристичну діяльність, самостійно здобувати нові знання.

III рівень – достатній. Вступник знає істотні ознаки понять, явищ, закономірностей, зв'язків між ними, а також самостійно застосовує знання в стандартних ситуаціях, володіє розумовими операціями (аналізом, абстрагуванням, узагальненням тощо), вміє робити висновки, виправляти допущені помилки. Відповідь повна, правильна, логічна, обґрунтована, хоча їй і бракує власних суджень.

IV рівень – високий. Передбачає глибокі знання з основ менеджменту та управління соціокультурною діяльністю, вміння застосовувати знання творчо, здійснювати зворотній зв'язок у своїй роботі, самостійно оцінювати різноманітні соціокультурні ситуації, явища, факти, виявляти і відстоювати особисту позицію. Відповідь вступника свідчить про його вміння адекватно оцінити власні здібності, можливості. Відповіді вступника визначаються глибоким розумінням суті питання програмного матеріалу

Таблиця відповідності рівнів компетентності значенням 200-бальної шкали оцінювання відповідей вступників під час фахового випробування

Рівень компетентності	Шкала оцінювання	Національна шкала оцінювання
Початковий Відповіді вступника невірні, фрагментарні, Демонструють нерозуміння програмового матеріалу в цілому	0-99	незадовільно
Середній відповіді вступника визначаються розумінням окремих аспектів питань програмного матеріалу, але характеризується поверховістю та фрагментарністю, при цьому допускаються окремі неточності у висловленні думки	100-149	задовільно
Достатній Відповіді вступника визначаються правильним і глибоким розумінням суті питання програмного матеріалу, але при цьому допускаються окремі неточності не принципового характеру	150-179	добре
Високий Відповіді вступника визначаються глибоким розумінням суті питання програмного матеріалу	180-200	відмінно

СПИСОК РЕКОМЕНДОВАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Білецька Т., Левкова О., Савчак І. Концепція нової національної культурної політики України. Культурний код Східного партнерства [Електронний ресурс]. URL : http://www.kultura.org.ua/wp-content/uploads/FINALConcept_Road-Map_UA_Culture-Coding-EaP.pdf.
2. Бовсунівська І. В., Бутник О. О. Децентралізація у сфері культури: досвід ефективної реформи європейських країн для України. *Інвестиції: практика і досвід*. 2018. № 24. С. 79–83.
3. Виткалов С.В. Вища культурологічна освіта в Україні : регіональний дискурс : в контексті діяльності кафедри івент-індустрій, культурології та музеєзнавства РДГУ : моног.-довідк. вид. Рівне : А. Брегін, 2021. 550 с.
4. Виткалов С.В. Вища гуманітарна освіта в структурі регіональних культурних практики: історико-прикладний вимір : монографія. Рівне, 2024. 868 с.
5. Гончарова К. У пошуках нових підходів до збереження культурної спадщини: приватно-громадське партнерство [Електронний ресурс]. URL : <https://uccs.org.ua/detsentralizatsiia/statti/u-poshukakh-novykh-pidkhodiv-do-zberezhennia-kulturnoi-spadshchiny-pryvatno-hromadske-parterstvo/>
6. Гуменна О. Розвиток кластеру креативних індустрій в Україні [Електронний ресурс]. URL : <http://ukraine2030.org/uk/blog/view/104-Rozvitok-klasterukreativnih-industrij-v-Ukrayini>
7. Державна стратегія регіонального розвитку на 2021-2027 роки : Постанова Кабінету Міністрів України від 05.08.2020 № 695 [Електронний ресурс]. URL : [https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/695-2020- п #Text](https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/695-2020-%D0%9F%D0%A6%D0%9A%D0%9F_12.02.2021__1_.pdf).
8. Децентралізація в культурі: створення Центрів культурних послуг. Міністерство культури та інформаційної підтримки. 2021 [Електронний ресурс]. URL : https://decentralization.gov.ua/uploads/attachment/document/755/%D0%9C%D0%9A%D0%86%D0%9F_%D0%A6%D0%9A%D0%9F_12.02.2021__1_.pdf
9. Дичковський С.І. Глобальні трансформації туристичних практик і технологій в контексті становлення цифрового суспільства: монографія. Київ : Ліра-К, 2020. 385 с.
10. Довгострокова стратегія розвитку культури в Україні до 2025 року [Електронний ресурс]. URL : https://www.cultura.kh.ua/images/stories/innovaciyna_diyalnist/dovgostroкова_strategiya_rozvu_.pdf.
11. Жилак В. Про професії, які зникнуть до 2030 року та навички, що допоможуть гарно заробляти найближчі 10 років [Електронний ресурс]. URL : https://dzerkalo.media/news/vitaliy-jilak---pro-profesii-yaki-zniknut-do-2030-roku-ta-navichki-scho-dopomojut-garno-zaroblyati-nayblijchi-10rokiv?fbclid=IwAR0uLzUHtVqXwsLTC7OpQLmZ90jCDh_Xc_nnO30G_vIKApjKVnM6U4eYnQ0
12. Закон України «Про охорону культурної спадщини». *Вісник Верховної Ради України*, 2019.
13. Карасьова Н. Креативні індустрії як елемент стратегії постіндустріального розвитку. *Міжнародні відносини : теоретико-практичні аспекти*. 2019. Вип. 3. С. 110–120.
14. Корній Л. П. Історія української музичної культури від давнини до початку ХХ століття. Київ : Муз. Україна, 2018. 364 с.
15. Кочубей Н.В. Соціокультурна діяльність : навч. посіб. Суми: Університетська книга, 2015. 122 с.
16. Кравчук С. Доповнена реальність, або Art-технології. Як це працює? [Електронний ресурс]. URL : <http://thefuture.news/page1837780.html>
17. Личкова В.А., Юайхулліна Г. Етнокультурологія. Київ : НАКККіМ, 2018.
18. Маньковська Р. Музеї України у суспільно-історичних викликах ХХ – початку

XXI століття. Львів : Простір-М, 2016. 408 с.

19. Паур І. Основи музейної справи : навч.-метод. посіб. для студентів гум. спец. закл. вищ. осв. Кам'янець-Подільський, 2021. 241 с.

20. Руденко С. Музей як технологія : монографія. Київ, 2022.

21. Садовенко С. Хронотопи аксіосфери української народної художньої культури : монографія. Київ : НАКККіМ, 2019. 356 с.

22. Скляренко Г.Я. Сучасне мистецтво України. Портрети художників. Київ : Нусс.2018. 472 с.

23. Стан культури та креативних індустрій під час війни - результати дослідження від Українського культурного фонду та МКІП України [Електронний ресурс]. URL : <https://ucf.in.ua/news/11082022>

24. Тексти культури: дослідження, інтерпретація. Київ : Ін-т культурології НАМ України, 2017.

25. Терський С.В., Савченко О. Історія музейної справи та охорони культурної спадщини в Україні : навч. посіб. Львів, 2020.

26. Шершньова О. В. Формування нової моделі культурного простору (на прикладі громад Рівненщини) : монографія. Острог : ФОП-видавець Свиначук Р. В., 2019. 344 с.

ІНФОРМАЦІЙНИЙ РЕСУРС

Сайт приймальної комісії Рівненського державного гуманітарного університету: www.rshu.edu.ua/pryimalna-komisiia

Сайт наукової бібліотеки Рівненського державного гуманітарного університету: <https://library.rshu.edu.ua/>

Сайт кафедри культурології та музеєзнавства Рівненського державного гуманітарного університету: <https://kulturologiya.rshu.edu.ua/>

Сайт художньо-педагогічного факультету Рівненського державного гуманітарного університету <https://hudped.rshu.edu.ua/> .